
Kryzys.... Pytania i ...odpowiedzi?

„Świat został dany nam przez Boga, lecz nie jako coś gotowego i skończonego. Nie jesteśmy robotami mechanicznie wypełniającymi ustalony z góry plan. To od nas zależy jakie dobro albo zło zaistnieje na tym świecie. Każdy dobry czyn jest twórczy; każdym złym uczynkiem coś niszczy. Jesteśmy, krótko mówiąc, wolnymi ludźmi, a jako wolni ludzie, dźwigami brzemień odpowiedzialności.”*

To fragment kazania, jakie wygłosił na pogrzebie Sharon Tate (pamiętacie? Żona Romana Polańskiego, bestialsko zamordowana w swojej willi w Los Angeles) ksiądz O'Reilly. Powiedział jeszcze: „**Dlatego każdy z nas musi wejść w swoje serce i zobaczyć, czy w tej części świata, którą otrzymał od Boga, czynił dobro czy zło.**”

Ale to nie takie proste, powie niejeden z nas.

Bo co to jest dobro, a co to zło. Uczymy się o tym od dziecka, ale czy wiemy na pewno, czy nasi nauczyciele się nie mylili w poszczególnych sprawach?

Czy z perspektywy czasu zawsze, to co uważaliśmy za dobre było dobre i przyniosło dobre konsekwencje? Dla nas, naszych bliskich, znajomych, dla mojego kraju, dla świata?

Powie ktoś: sceptycyzm, albo jeszcze gorzej: relatywizm, tak chętnie pogardzany przez niektórych.

Niektórzy przecież lubią proste pytania i proste odpowiedzi, żeby nie było wątpliwości i sumienie zbytnio się nie trudziło.

Bo obecnie trudne i niewygodne pytania się mnożą.

Dokąd zmierza nasz świat, znany, jako tako rozumiany?

Z jakimi poglądami się zgodzić, gdzie wyrazić swoje wątpliwości, czy to coś da, czy nie narażę się i stracę wiele, może pracę, może wolność, może dorobek życia, rodzinę? A może zdrowie lub życie? Itd. Itp.

A pandemia? Czy i jak się skończy? Czy szczepionkę brać czy nie, czy jest ona skuteczna i bezpieczna, czy starczy jej dla każdego chętnego?

Pytań jest coraz więcej, a odpowiedzi pewnych, do końca wiarygodnych, jakby znacznie mniej. W coraz większym stopniu jesteśmy skazani na siebie, na swoją intuicję i odpowiedzialność. I na swój optymizm, empatię dla drugiego człowieka, który może być potrzebujący.

- - cytaty pochodzą z książki „Historia morderstwa żony Romana Polańskiego Sharon Tate” napisanej przez Alisę Statman i Brie Tate